

Office of Agricultural Affairs
Royal Thai Embassy
Jakarta

ความเคลื่อนไหวด้านการเกษตร ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย เดือนพฤษภาคม 2567

รัฐบาลจัดสรรงบประมาณฟื้นฟูสวนยาง เพื่อช่วยเหลือเกษตรกร

เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2567 นาย Budi Satrya Tanjung หัวหน้าฝ่ายบริหารงานการเกษตร เขต Hulu Sungai Tengah (HST) จังหวัดกาลิมันตันใต้ ยืนยันว่าเกษตรกรชาวสวนยางจะได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล สำหรับโครงการฟื้นฟูสวนยางพารา 100 เฮกตาร์ จากงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2567 (APBN) ซึ่งโครงการฟื้นฟูสวนยางพารา มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยางในการปลูกลูกยางใหม่ทดแทนต้นเดิมที่ทรุดโทรมและให้ผลผลิตน้อย รัฐบาลจะจัดสรรงบประมาณสำหรับสวนยางของเกษตรกรที่มีสิทธิ์ได้รับ และต้นกล้ายางที่ได้รับจะถูกจัดสรรตามความเหมาะสมกับแปลงยาง โดยจะได้รับการสนับสนุนตามจำนวนที่ต้องการฟื้นฟู

โครงการฟื้นฟูสวนยางพารา 100 เฮกตาร์ ครอบคลุมพื้นที่ 2 ตำบล ได้แก่ Hantakan และ Limpasu รวม 9 หมู่บ้าน สำหรับงบประมาณที่จะได้รับจาก APBN ในแต่ละพื้นที่ยังไม่มี ความชัดเจน หากประมาณการจากต้นกล้ายางที่จะได้รับ โดยทั่วไปมีการปลูกลูกยางเฉลี่ยอยู่ที่ 400 - 500 ต้น/เฮกตาร์ และหากราคาต้นกล้ายางคุณภาพดีอยู่ที่ประมาณ 20,000 รูเปียห์/ต้น ดังนั้น พื้นที่ 100 เฮกตาร์จะสามารถปลูกลูกยางได้ 40,000 - 50,000 ต้น คาดว่าน่าจะได้รับการสนับสนุนอยู่ที่ 800 - 1,000 ล้านบาท อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวเป็นเพียงตัวเลขคาดการณ์ เนื่องจากรัฐบาลจะจัดสรรรายชื่อกเกษตรกรผ่านสถาบันที่ได้รับอนุญาต โดยอ้างอิงจากผลการสำรวจที่ดินของเกษตรกร ทั้งนี้ เกษตรกรชาวสวนยางไม่เพียงแต่จะได้รับความช่วยเหลือทางการเงินเท่านั้น แต่หน่วยงานของรัฐยังให้คำแนะนำตามกำหนดระยะเวลา เพื่อให้ต้นยางพาราสามารถเติบโตและให้ผลผลิตได้ดีต่อไป

ที่มา: หนังสือพิมพ์ ANTARA วันที่ 1 พฤษภาคม 2567

กระทรวงเกษตรติดตามการปลูกและผลิตกระเทียมภาคบังคับ

เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2567 กระทรวงเกษตร โดยกรมพืชสวน ได้จัดการประชุมประเมินผลและให้ความช่วยเหลือในการสร้างการรับรู้เกี่ยวกับการปลูกและผลิตกระเทียมภาคบังคับสำหรับผู้ประกอบการนำเข้ากระเทียม ณ โรงแรม Eastparc จังหวัดอยุธยา นาย Andi M Idil Fitri ผู้อำนวยการฝ่ายผักและพืชสมุนไพร กรมพืชสวนเปิดเผยว่า กระทรวงเกษตรกำลังติดตามผลการดำเนินการโครงการปลูกและผลิตกระเทียมภาคบังคับในประเทศอย่างเข้มข้น สำหรับผู้ประกอบการนำเข้ากระเทียมที่มีใบรับรองการนำเข้าผลิตภัณฑ์พืชสวน (RIPH) ที่กำหนดต้องปลูกกระเทียมอย่างน้อยร้อยละ 5 ของปริมาณ RIPH โดยยึดตามกฎกระทรวงเกษตร เลขที่ 46 ปี 2019 ว่าด้วยการพัฒนาสินค้าโภคภัณฑ์พืชสวนเชิงกลยุทธ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในการบรรลุความพอเพียงการผลิตอาหารของประเทศ รวมถึงกระเทียม เพื่อลดการพึ่งพานำเข้าจากต่างประเทศ

นาย Andi กล่าวว่า กระทรวงเกษตรยังคงสนับสนุนให้มีการผลิตกระเทียมในประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะโครงการปลูกและผลิตกระเทียมภาคบังคับ เพื่อรักษาระดับการผลิตกระเทียมในประเทศ ซึ่งความต้องการกระเทียมเฉลี่ยของประเทศอยู่ที่ 600,000 - 650,000 ตัน หากสามารถผลิตได้อย่างสม่ำเสมอที่ร้อยละ 5 ในประเทศ ก็จะได้ผลผลิตอย่างน้อย 30,000 ตันต่อปีภายใต้โครงการดังกล่าว และส่วนที่เหลือจะได้รับการสนับสนุนจากเกษตรกรผู้ปลูก รวมทั้งมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของ APBN ก่อนหน้านี้ อินโดนีเซียเคยประสบความสำเร็จในการพึ่งพาตนเองด้านกระเทียม แต่ตั้งแต่ปี 2539 เป็นต้นมา ต้องพึ่งพานำเข้ามากขึ้น อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในเชิงบวกอินโดนีเซียยังคงมีศักยภาพสำหรับพื้นที่เพาะปลูกที่เพียงพอและการจ้างงานในภาคเกษตรกรรมในการเพิ่มผลผลิตกระเทียมภายในประเทศ รวมถึงความพยายามในการปฏิบัติตามข้อกำหนดในการปลูกกระเทียมภาคบังคับของผู้ประกอบการนำเข้า

นอกจากนี้ ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินการและติดตามกฎระเบียบการปลูกกระเทียมอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นเพื่อเสริมสร้างระบบการผลิตกระเทียมจึงมีการเสนอรูปแบบวงปิดที่เชื่อมโยงตลาดกับเกษตรกรและผู้ผลิต โดยมีเป้าหมายเพื่อการประสานงานและประสิทธิภาพที่ดีขึ้น ขณะเดียวกัน หน่วยงานเฉพาะกิจด้านอาหาร พลตำรวจเอก Eka Mulyana ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เน้นย้ำว่าสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะติดตามการดำเนินการปลูกและผลิตกระเทียมภาคบังคับของผู้ประกอบการนำเข้าเพื่อให้มั่นใจว่าได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้นำเข้าได้แนะนำให้ใช้กลไกการให้รางวัลเพื่อจูงใจผู้ประกอบการนำเข้าที่ปฏิบัติตามและมีบทลงโทษสำหรับผู้ไม่ปฏิบัติตาม โดยขอให้มีการดำเนินการอย่างเข้มงวดกับผู้นำเข้าที่ไม่ปฏิบัติตามเพื่อรักษาความเป็นธรรมในการดำเนินธุรกิจ

ที่มา: กรมพืชสวน วันที่ 4 พฤษภาคม 2567

รัฐบาลอินโดนีเซียเร่งดำเนินการรับมือ EUDR

ผู้เล่นในอุตสาหกรรมยางพารากำลังเรียกร้องให้รัฐบาลเร่งรวบรวมข้อมูลของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งในการเตรียมพร้อมรับมือกฎหมายว่าด้วยสินค้าที่ปลอดจากการตัดไม้ทำลายป่าของ สหภาพยุโรป (EUDR) ซึ่งจะเริ่มบังคับใช้ในเดือนมกราคม 2568 ภายในระยะเวลาที่จำกัด รัฐบาลหวังที่จะเอาชนะ ภัยคุกคามจากการส่งออกสินค้าที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายดังกล่าวและผลักดันไปสู่การเคลื่อนไหวในระดับชาติ โดยหลักการแล้ว กฎหมาย EUDR กำหนดให้ส่งออกและนำเข้าสินค้าโภคภัณฑ์ (Commodities) 7 ประเภท ได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน เนื้อวัว ไม้ กาแฟ โกโก้ และถั่วเหลือง รวมถึงผลิตภัณฑ์แปรรูปจากสินค้าเหล่านี้ จะต้องได้รับการรับรองมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลก โดยสามารถตรวจสอบพิกัดภูมิศาสตร์หรือ การตรวจสอบวิเคราะห์สถานะตามภาพถ่ายดาวเทียม และระบบกำหนดตำแหน่งบนพื้นโลก (GPS) ของแปลงปลูก ซึ่งสามารถตรวจสอบย้อนกลับได้เพื่อให้แน่ใจว่าสินค้าเหล่านี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดไม้ทำลายป่า

นาย Uhendi Haris ผู้ช่วยผู้อำนวยการสมาคมยางพาราอินโดนีเซีย (Rubber Association of Indonesia: Gapkindo) เน้นย้ำว่า หนึ่งในขั้นตอนเชิงกลยุทธ์ที่สามารถนำมาใช้เพื่อรับมือกับกฎหมาย EUDR ในขณะนี้ได้ คือการเร่ง ดำเนินการรวบรวมข้อมูลของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ผ่านระบบการขอขึ้นทะเบียนธุรกิจการเพาะปลูกทางอิเล็กทรอนิกส์ แบบบูรณาการ (Electronic Cultivation Business Registration Integrated System: E-STDB) ทั้งนี้ เกษตรกรผู้ปลูกสินค้าโภคภัณฑ์อื่นๆ นอกเหนือจากยางพาราก็จำเป็นต้องเร่งดำเนินการด้วยเช่นกัน จนถึงขณะนี้ มีการออกใบรับรอง E-STDB เพียง 971 ราย สำหรับเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราเท่านั้น

(หน้าต่อไป)

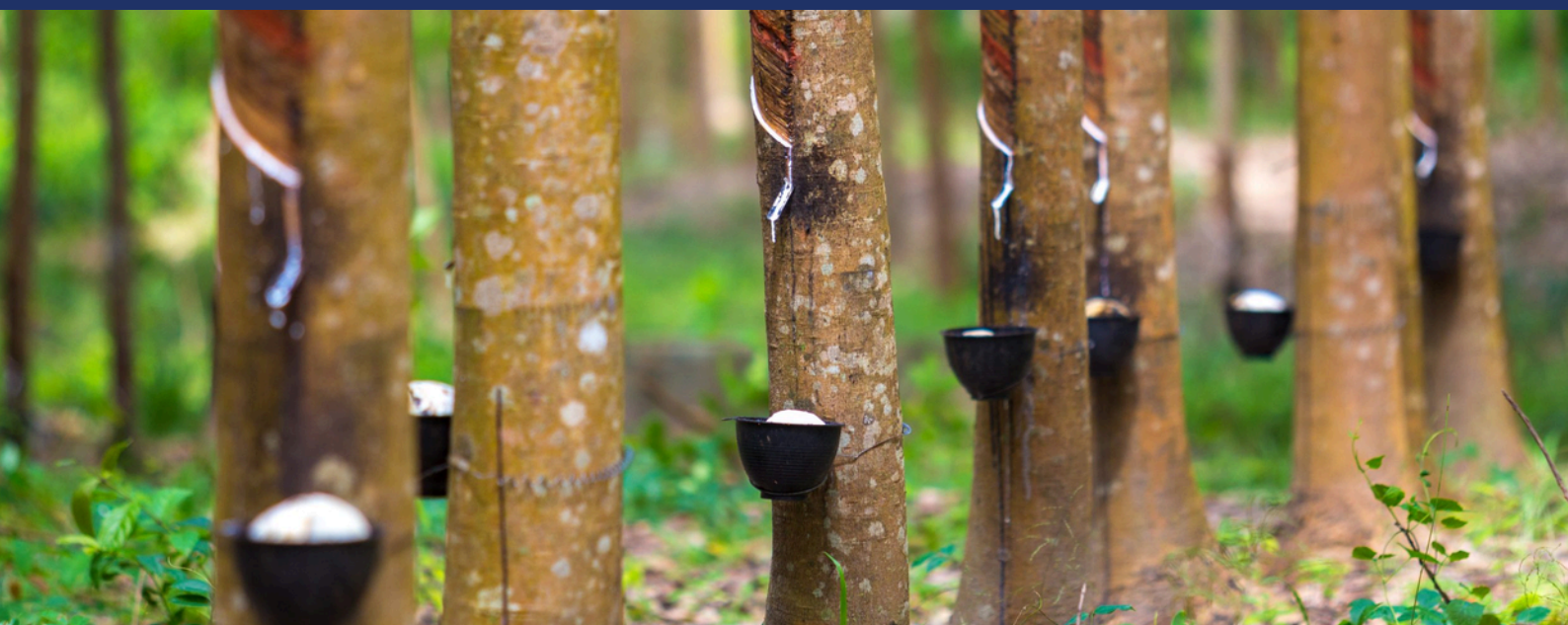

ข้อมูลล่าสุดรวบรวมโดย Gapkindo ระบุว่า การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางทั้งหมดของอินโดนีเซียในปี 2566 อยู่ที่ 1.79 ล้านตัน โดยมีการส่งออกไปยังสหภาพยุโรปเพียงร้อยละ 11 หรือ 206,203 ตันเท่านั้น ปัญหาเนื่องจากประเทศต่างๆ เช่น ญี่ปุ่น และเกาหลี ที่นำเข้ายางธรรมชาติจากอินโดนีเซียในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ดิบหรือกึ่งสำเร็จรูป แล้วนำไปแปรรูปเพื่อส่งออกไปยังยุโรปในรูปแบบของผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป ได้เรียกร้องให้อินโดนีเซียปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมาย EUDR ซึ่งส่งผลกระทบต่อ การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราของอินโดนีเซียส่งผลกระทบต่อปริมาณลดลงอย่างต่อเนื่องทุกปี หากอินโดนีเซียไม่สามารถตอบสนองการส่งออกตามข้อกำหนด EUDR ผู้ประกอบการธุรกิจ (Operator)/ผู้ค้า (Trader) มีแนวโน้มที่จะแสวงหากองเลือกอื่นสำหรับส่วนการส่งออก โดยการใช่วัตถุดิบจากประเทศอื่นๆ

นอกจากนี้ นาย Erwin Tundus ผู้อำนวยการ Gapkindo ตั้งข้อสังเกตว่า ภาคส่วนยางธรรมชาติตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำมีความท้าทายในการปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมาย EUDR เช่น ภาคธุรกิจต้นน้ำ อุตสาหกรรมยางต้องเร่งดำเนินการรวบรวมข้อมูลของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา รวมถึงความซับซ้อนของห่วงโซ่อุปทาน โดยที่การเชื่อมโยงระหว่างผู้ค้า คนกลาง และเกษตรกรที่ไม่มีเอกสารใบรับรองการขึ้นทะเบียน ขณะเดียวกัน ภาคธุรกิจปลายน้ำหรือโรงงานแปรรูป พบว่าระบบการคัดแยกข้อมูลยังไม่พร้อม ไม่สามารถตรวจสอบย้อนกลับได้ถึงแหล่งที่มาของวัตถุดิบ

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดต่างๆ ของกฎหมาย EUDR ที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 29 มิถุนายน 2566 ที่ผ่านมา คณะกรรมการสหภาพยุโรปได้อนุญาตให้ผู้ประกอบการรายใหญ่มีระยะเวลาเปลี่ยนผ่าน 18 เดือน และระยะเวลา 24 เดือนสำหรับผู้ประกอบการรายย่อย ซึ่งหมายความว่าผู้เล่นในอุตสาหกรรมยางเหลือเวลาเพียงอีก 7 เดือนเท่านั้น ในการปฏิบัติตามกฎหมาย EUDR ด้วยเหตุนี้ GAPKINDO หวังเป็นอย่างยิ่งว่าความพยายามของรัฐบาลในการเตรียมรับมือกับกฎหมาย EUDR ผ่านการออกใบรับรอง E-STDB หรือด้วยวิธีอื่นๆ เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูล การให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่เกษตรกรตามมาตรฐานทางเทคนิค ตลอดจนการเตรียมความพร้อมและการดำเนินการรับรองเพื่อการพัฒนาสินค้าเกษตรอย่างยั่งยืนจะสามารถผลักดันนำไปสู่การเคลื่อนไหวในระดับชาติได้

ที่มา: หนังสือพิมพ์ KOMPAS วันที่ 5 พฤษภาคม 2567

ไตรมาสแรกปี 2567 GDP ภาคเกษตรพืชอาหารหดตัวกว่าร้อยละ 24.75

เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2567 นาง Amalia Adininggar Widyasanti รักษาการหัวหน้าสำนักงานสถิติ แห่งชาติอินโดนีเซีย (BPS) ตั้งข้อสังเกตว่าการเติบโตไตรมาสแรกของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ หรือ GDP ตาม สาขาธุรกิจภาคเกษตรพืชอาหารในช่วงไตรมาสแรกของปี 2567 หดตัวอย่างมีนัยสำคัญ คือร้อยละ -24.75 ต่อปี ส่งผลให้ภาคส่วนนี้เติบโตติดลบต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2566 ซึ่งพืชอาหารที่ผลิตลดลง ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด และถั่วเหลือง นอกจากนี้ BPS ระบุว่า เศรษฐกิจอินโดนีเซียในไตรมาสแรก (มกราคม-มีนาคม) ปี 2567 ขยายตัวร้อยละ 5.11 และ เมื่อเทียบเป็นรายปี ธุรกิจที่สนับสนุนเศรษฐกิจทั้งหมดเติบโตในเชิงบวก มีเพียงภาคเกษตรกรรม ป่าไม้ และประมง เท่านั้นที่หดตัวลดลงร้อยละ 3.54 ต่อปี เนื่องจากปรากฏการณ์เอลนีโญและปัจจัยอีกหลายประการที่ทำให้การเติบโต โดยเฉพาะภาคเกษตรพืชอาหารลดลงอย่างมาก

ขณะเดียวกัน ข้อมูลกลุ่มพื้นที่ตัวอย่างจาก BPS (มกราคม – มีนาคม 2567) แสดงให้เห็นการผลิตข้าวของ ประเทศทั้งหมดอยู่ที่ 5.78 ล้านตัน ลดลงร้อยละ 37.98 เมื่อเทียบกับไตรมาสแรกของปี 2566 ที่ 9.32 ล้านตัน ดังนั้น เพื่อทดแทนการลดลงของผลผลิตข้าว รัฐบาลได้ตัดสินใจนำเข้าข้าวจากต่างประเทศในปี 2566 - 2567 ข้อมูลจาก BPS ระบุว่ายอดนำเข้าข้าวของอินโดนีเซียในปี 2566 อยู่ที่ 3.06 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 613.61 และ ข้อมูลประมาณการสมดุอาหารแห่งชาติปี 2567 พบว่ามีการนำเข้าข้าวในเดือนมกราคม - มีนาคม 2567 อยู่ที่ 1.41 ล้านตัน ขณะที่การนำเข้าข้าวในเดือนเมษายน - ธันวาคม 2567 ตั้งเป้าไว้ที่ 3.76 ล้านตัน ซึ่งถือเป็นตัวเลขนำเข้า ที่ค่อนข้างมากส่งผลให้ตัวเลข GDP หดตัว

นอกจากนี้ ในช่วงไตรมาสแรกของปี 2567 ระบุว่า ข้าวเปลือก (GKP) ที่ขายในระดับเกษตรกรราคาอยู่ในระดับสูง โดยบางแห่ง สูงถึง 8,000 รูเปียห์/กิโลกรัม ซึ่งส่งผลดีต่อบริษัทและผู้ค้าข้าว จำนวนมากได้รับประโยชน์จากราคาข้าวที่เพิ่มขึ้น ในขณะที่เกษตรกร ไม่ได้ได้รับประโยชน์มากนัก แม้ว่าภาคเกษตรกรรมจะเป็นการจ้างงาน หลักของชาวอินโดนีเซีย โดยเฉพาะในภาคแรงงาน แต่การจ้างงาน ลดลงอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากปัจจัยต่างๆ เช่น ความแห้งแล้ง ที่ยาวนานและรุนแรงจากปรากฏการณ์เอลนีโญ ส่งผลให้ไม่สามารถ ปลูกข้าวได้ตามฤดูกาล ทำให้แรงงานจำนวนมากว่างงาน และ การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างภาคการเกษตร ส่งผลให้เกษตรกรเจ้าของ ที่ดินลดจำนวนแรงงานในการเพาะปลูกหรือเก็บเกี่ยวอีกด้วย การเผชิญกับความท้าทายนี้ รัฐบาลจำเป็นต้องเพิ่มการผลิตและ ผลผลิตทางการเกษตร และประกันสวัสดิภาพของเกษตรกร เพื่อประกันความมั่นคงด้านอาหารของชาติ

ที่มา: หนังสือพิมพ์ KOMPAS วันที่ 7 พฤษภาคม 2567

KKP เปิดตัวโครงการเลี้ยงปลาไนลสายพันธุ์นกเค็ม เพื่อฟื้นฟูบ่อเลี้ยงกุ้ง

เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2567 กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เปิดตัวโครงการนำร่องการเพาะเลี้ยงปลาไนลสายพันธุ์นกเค็ม (Saline tilapia) ในพื้นที่บ่อเลี้ยงกุ้งเก่า เมืองการาวัง จ.ชวาตะวันตก เพื่อเพิ่มผลผลิตปลาไนลของประเทศ และนำเสนอโมเดลการเพาะเลี้ยงปลาไนลแบบคลัสเตอร์ที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ประกอบการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำทั่วไป สินค้าปลาไนลถือเป็นสินค้าโภคภัณฑ์หลักชนิดหนึ่งของอินโดนีเซียที่ส่งออกไปต่างประเทศเช่นเดียวกับกุ้ง สาหร่าย ปู และล็อบสเตอร์ ทั้งนี้ KKP ได้ปรับปรุงสายพันธุ์ปลาไนลให้มีการพัฒนาสามารถปรับตัวเพื่อให้อาศัยอยู่ในน้ำกร่อย (Brackish water) มีการเจริญเติบโตที่รวดเร็วและให้ผลผลิตที่สูง รวมทั้งมีความต้านทานต่อโรคสูง

ขณะเดียวกัน นาย Haris Muhtadi ประธานชมรมกุ้งอินโดนีเซียกล่าวว่า การฟื้นฟูบ่อเลี้ยงกุ้งและนำมาประยุกต์ใช้เป็นบ่อเพาะเลี้ยงปลาไนลนกเค็มเป็นหนึ่งในวิธีแก้ปัญหาค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงกุ้ง ซึ่งการลงทุนบ่อและต้นทุนในการเลี้ยงกุ้งค่อนข้างสูง หากหยุดดำเนินการจะส่งผลให้เกิดความสูญเสียอย่างมาก เนื่องจากค่าไฟฟ้า นอกจากนี้ อุปกรณ์บ่อเลี้ยงกุ้ง เช่น ปิมน้ำ กังหันน้ำ และเครื่องสูบน้ำ หากไม่ได้ใช้งานก็มีโอกาสชำรุดหรือเสื่อมสภาพได้ ในทางกลับกัน การเลี้ยงปลาไนลนกเค็มยังมีประโยชน์ในการทำลายวงจรการเกิดโรคในกุ้ง โดยจะช่วยปรับสภาพแวดล้อมของบ่อเลี้ยงกุ้งให้เหมาะสมและสะอาดขึ้น อย่างไรก็ตาม การเพาะเลี้ยงปลาไนลสายพันธุ์นกเค็มในบ่อเลี้ยงกุ้งเก่าในเมืองการาวังถือเป็นการเพาะเลี้ยงชั่วคราว การเพาะเลี้ยงปลาไนลสายพันธุ์นกเค็ม 3-4 รอบ บ่อเลี้ยงกุ้งจึงได้รับการประเมินว่าพร้อมสำหรับนำกลับมาใช้การเพาะเลี้ยงกุ้งได้อีกครั้ง

โครงการนำร่องการเพาะเลี้ยงปลาไนลนกเค็มในเมืองการาวังจะได้รับการงบประมาณกว่า 76,000 ล้านรูเปียห์ และบริหารจัดการโดยศูนย์บริการธุรกิจการผลิตการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ (Aquaculture Production Business Service Center: BLUPPB) โดยนอกจากการฟื้นฟูบ่อเลี้ยงกุ้งแล้ว ยังมีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ รวมถึงการติดตั้งระบบการจัดการน้ำเสีย (IPAL) ระบบส่งน้ำชลประทาน อ่างเก็บน้ำ และห้องปฏิบัติการ KKP ตั้งเป้าผลิตปลาไนลสายพันธุ์นกเค็มไว้ที่ 7,020 ตัน/รอบ มูลค่า 210,600 ล้านรูเปียห์ โครงการนำร่องนี้คาดว่าจะสร้างผลกำไรประมาณ 38,600 ล้านรูเปียห์ โดยสมมติต้นทุนการผลิตอยู่ที่ 24,500 รูเปียห์/กิโลกรัม และราคาขายอยู่ที่ 30,000 รูเปียห์/กิโลกรัม

ที่มา: หนังสือพิมพ์ KOMPAS วันที่ 7 พฤษภาคม 2567

รัฐบาล จ.สุลาเวสีใต้ เสนอความร่วมมืออินเดียร่วมพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปผ้าไหม

เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2567 นาย Andi Muhammad Arsjad รักษาการเลขาธิการส่วนภูมิภาค จ.สุลาเวสีใต้ให้การต้อนรับและหารือร่วมกับ Dr. Shashank Vikram กงสุลกิตติมศักดิ์สาธารณรัฐอินเดีย ณ เมืองเดนปาซาร์ จังหวัดบาหลิน สำนักงานผู้ว่าราชการ จ. สุลาเวสีใต้ โดยนาย Andi แสดงความสนใจในการดำเนินความร่วมมือกับรัฐบาลอินเดียในทุกภาคส่วน เช่น เกษตรกรรม ท่องเที่ยว เทคโนโลยี การศึกษา และอื่นๆ พร้อมทั้งได้เสนอความร่วมมือในอุตสาหกรรมแปรรูปสิ่งทอ โดยเฉพาะผ้าไหม เนื่องจากอินเดียมีชื่อเสียงในเรื่องผ้าไหมที่ผลิตจากผ้าไหม หากร่วมมือกันก็จะสามารถปรับปรุงคุณภาพผ้าไหมในสุลาเวสีใต้ได้ ด้วยแนวทางดังกล่าว นาย Andi หวังว่าในอนาคตรัฐบาลอินเดียจะสามารถจัดการฝึกอบรมและให้ความรู้กับผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมครัวเรือนภาคส่วนผ้าไหม และคาดว่าในอนาคตจะกลายเป็นอุตสาหกรรมชั้นนำของจังหวัดได้

ขณะเดียวกัน Dr. Shashank Vikram กล่าวว่า การเดินทางเยือนเมืองมาคัสซาร์ จ.สุลาเวสีใต้ถือเป็นการเยือนอย่างเป็นทางการครั้งแรก ในฐานะกงสุลกิตติมศักดิ์สาธารณรัฐอินเดีย ณ เมืองเดนปาซาร์ จังหวัดบาหลิน โดยตนเข้ารับตำแหน่งในเดือนมกราคม 2567 ที่ผ่านมา ซึ่งในระหว่างการเยือนได้หารือเกี่ยวกับโอกาสความร่วมมือหลายประการที่อาจร่วมมือกับรัฐบาลจ.สุลาเวสีใต้ได้ และเป็นการกระชับความสัมพันธ์ทวิภาคีของอินเดียบกับอินโดนีเซีย โดย Dr. Shashank แสดงความชื่นชมข้อเสนอความร่วมมือสำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปสิ่งทอและคาดว่าข้อเสนอนี้จะได้รับการติดตามในภายหลังต่อไป

ที่มา: หนังสือพิมพ์ WARTAKOTA
วันที่ 7 พฤษภาคม 2567

รัฐบาลอินโดนีเซียพบผู้ลักลอบส่งออกตัวอ่อนกุ้ง ล็อบสเตอร์อย่างต่อเนื่อง

รัฐบาลยอมรับว่านโยบายอนุญาตให้มีการส่งออกตัวอ่อนกุ้งล็อบสเตอร์ (Clear Lobster Seed: BBL) ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการจัดการลักลอบส่งออก BBL ที่ได้รับความร่วมมือจากประเทศปลายทาง และสถานการณ์การลักลอบส่งออกยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การส่งออก BBL ดำเนินการตามกฎหมายกระทรวง เลขที่ 7 ปี 2024 ว่าด้วยการจัดการกุ้งล็อบสเตอร์ (*Panulirus* spp.) ปูม้า (*Scylla* spp.) และปูม้า (*Portunus* spp.) ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2567 รัฐบาลอินโดนีเซียได้กำหนดโควตา BBL ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อยู่ที่ 419,213,719 ตัว หรือคิดเป็นร้อยละ 90 ของปริมาณ BBL ในอินโดนีเซีย รวมทั้งได้กำหนดราคาอ้างอิงต่ำสุดของ BBL ระดับชาวประมงไว้ที่ 8,500 รูเปียห์/ตัว ปัจจุบันมีบริษัทต่างชาติจากเวียดนามจำนวน 5 รายเข้ามาร่วมทุนกับชาวอินโดนีเซีย โดยจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทนิติบุคคลตามกฎหมายและข้อบังคับของอินโดนีเซียซึ่งบริษัทเหล่านี้ได้รับอนุญาตให้ส่ง BBL ไปยังประเทศต้นทาง รวมทั้งต้องปล่อย (Restocking) ตัวอ่อนกุ้งล็อบสเตอร์ขนาดที่เหมาะสมตามที่กำหนดไว้ขั้นต่ำสู่ธรรมชาติร้อยละ 2 จากผลผลิตทั้งหมด

นาย BUDHY FANTIGO รองประธานสมาคมเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแห่งอินโดนีเซีย (INDONESIAN AQUACULTURE SOCIETY: MAI) เปิดเผยว่า การลักลอบส่งออก BBL มีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากรายงานเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2567 ระบุว่า BBL ที่ลักลอบส่งออกจากอินโดนีเซียมีราคาขายอยู่ที่ 27,000 - 30,000 รูเปียห์/ตัว ซึ่งสูงกว่าราคาอ้างอิงที่รัฐบาลกำหนดไว้อย่างมากโดยใช้เส้นทางขนส่งผ่านสนามบิน JUANDA เมืองสุราบายา จ.ชวาตะวันออก จ.สุมาตราใต้ และ จ.จัมบี และคาดว่าราคา BBL จะเพิ่มสูงขึ้นอีกในช่วงฤดูแล้ง (เดือนพฤศจิกายน - มีนาคม) ทั้งนี้ ฤดูกาลจับ BBL ตามธรรมชาติในอินโดนีเซียเริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน - ตุลาคมของทุกปี

ขณะเดียวกัน KKP คาดว่า การลักลอบส่งออก BBL จากอินโดนีเซียไปยังเวียดนามสูงถึง 600 ล้านตัว/ปี มูลค่ากว่า 3,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งการเพาะเลี้ยง BBL ที่ลงทุนจากเวียดนามจะถูกดูดซับโดยตลาดจีน ซึ่งนาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมงคาดว่า ปัจจุบันจีนให้ความสำคัญกับความยั่งยืนในการเพาะเลี้ยง BBL และการตรวจสอบย้อนกลับมากขึ้น เวียดนามจึงให้ความสำคัญที่จะนำเข้า BBL ที่ได้รับการรับรองจากอินโดนีเซียอย่างเป็นทางการมากขึ้นเช่นกัน

ที่มา: หนังสือพิมพ์ KOMPAS วันที่ 9 พฤษภาคม 2567

ยางพาราไทยและอินโดนีเซียเผชิญหน้า EUDR

ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตยางพาราขนาดใหญ่อันดับ 1 ของโลก รองลงมาคืออินโดนีเซีย โดยในปี 2566 ไทยสามารถผลิตยางธรรมชาติ หรือยางดิบได้ 4.63 ล้านตัน ในขณะที่การผลิตของอินโดนีเซียอยู่ที่ 2.65 ล้านตัน แต่เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า การผลิตยางพาราของไทยลดลงร้อยละ 1.65 และอินโดนีเซียลดลงร้อยละ 2.22 เนื่องจากได้รับผลกระทบจากภัยแล้งที่ยาวนานจากปรากฏการณ์เอลนีโญในปี 2566 ท่ามกลางปัญหาที่ต้องเผชิญกับการดำเนินการตามข้อกำหนดของกฎ EUDR ซึ่งกำลังสร้างภาระให้กับธุรกิจยางพาราของทั้งสองประเทศมากขึ้น เนื่องจากไทยไม่ต้องการสูญเสียส่วนแบ่งตลาดสหภาพยุโรปในฐานะตลาดส่งออกยางรายใหญ่อันดับสอง รองจากจีน นโยบายประการหนึ่งที่ไทยได้ดำเนินการเพื่อขานรับกับกฎหมาย EUDR คือการเปิดตัวการซื้อขายยางตรวจสอบย้อนกลับผลผลิต ผ่านแพลตฟอร์ม Thai Rubber Trade (TRT) ของการยางแห่งประเทศไทย (กยท.) ที่เปิดตัวเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2567 ที่ผ่านมา สำหรับใช้ซื้อขายประมูลยาง แสดงถึงความพร้อมของยางพาราไทย ด้านการจัดการระบบข้อมูลตรวจสอบย้อนกลับของยาง

ขณะที่อินโดนีเซียยังตามหลังไทยอยู่มาก ในความเป็นจริง ยางพารากลายเป็นสินค้าโภคภัณฑ์ที่ล้ำหลังที่สุดของอินโดนีเซียเมื่อเทียบกับสินค้าโภคภัณฑ์อื่นๆ ตามข้อกำหนดของกฎหมาย EUDR จนถึงขณะนี้ การค้ายางในอินโดนีเซียยังคงดำเนินต่อไปตามปกติ แม้ว่าจะมีการนำระบบการประมูลเชิงพื้นที่ (Spatial Auction System) ไปใช้ในหลายภูมิภาคก็ตาม ห่วงโซ่อุปทานยางตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำมีความซับซ้อนและยากต่อการติดตามแหล่งที่มา รวมถึงความพยายามของรัฐบาลที่จะผลักดันให้มีตลาดแลกเปลี่ยนสินค้ายางอินโดนีเซีย แต่การดำเนินการดังกล่าวยังไม่สามารถบรรลุตามเป้าหมายได้ นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้เปิดตัวแพลตฟอร์มยางธรรมชาติที่ยั่งยืนของอินโดนีเซีย (Sustainable Natural Rubber Platform of Indonesia: SNARPI) ในปี 2564 จนถึงขณะนี้ ยังไม่มีรายงานความก้าวหน้าในการดำเนินงานโครงการแต่อย่างใด

ปัจจุบัน รัฐบาลอินโดนีเซียกำลังสร้างแอปพลิเคชันสินค้าโภคภัณฑ์แห่งชาติของอินโดนีเซียมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับสินค้าโภคภัณฑ์ส่งออก 7 ประเภท ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมาย EUDR ผ่านระบบการซื้อขายขั้นทะเบียนธุรกิจการเพาะปลูกทางอิเล็กทรอนิกส์แบบบูรณาการ (E-STDB) นอกจากสินค้ายางพาราแล้ว สินค้าโภคภัณฑ์อื่นๆ ได้แก่ น้ำมันปาล์ม เนื้อวัว ไม้ กาแฟ โกโก้ และถั่วเหลืองตลอดจนผลิตภัณฑ์แปรรูปของสินค้าโภคภัณฑ์แต่ละชนิด ก็จำเป็นต้องขึ้นทะเบียนด้วยเช่นกัน สำหรับการพัฒนาข้อมูลแผนที่ระบบดิจิทัลของการตรวจสอบย้อนกลับสินค้าโภคภัณฑ์ รัฐบาลอินโดนีเซียและประเทศอื่นๆ กำลังเร่งผลักดันให้สหภาพยุโรปอำนวยความสะดวกให้กับสินค้าโภคภัณฑ์ที่มีใบรับรองที่ยั่งยืนภายในระบบทดสอบความเหมาะสม (System Suitability Testing) ของ EUDR ซึ่งสินค้าเหล่านี้ส่วนใหญ่คือน้ำมันปาล์มที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ISPO และ RSPO รวมทั้งไม้ ที่มีระบบการรับประกันความถูกต้องตามกฎหมายของไม้ (SVLK)

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 12 พฤษภาคม 2567

รมว. เกษตรจับมือรัฐบาลสุลาเวสีตะวันตกผลิตอาหารรองรับเมืองหลวงใหม่ (นูซันตารา)

เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2567 นาย ANDI AMRAN SULAIMAN รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรแห่งอินโดนีเซีย ให้การต้อนรับและหารือร่วมกับนาย ZUDAN ARIF FAKRULLAH ผู้ว่าราชการ จ.สุลาเวสีตะวันตก ณ กระทรวงเกษตร กรุงจาการ์ตา โดย รมว. AMRAN เปิดเผยมการตั้งเป้าเพิ่มผลผลิตข้าว ข้าวโพด กาแฟ และโกโก้ ในจ.สุลาเวสีตะวันตก เพื่อตอบสนองความต้องการอาหารของนูซันตารา (IBU KOTA NUSANTARA: IKN) เมืองหลวงใหม่ของอินโดนีเซีย ในจ.กาลิมันตันตะวันออก โดยกระทรวงเกษตรจะให้ความช่วยเหลือในการจัดหาเมล็ดพันธุ์สำหรับพื้นที่นาข้าว 5,000 เฮกตาร์ ข้าวโพด 5,000 เฮกตาร์ กาแฟ 600 เฮกตาร์ และโกโก้ 500 เฮกตาร์ พร้อมอุปกรณ์และเครื่องจักรกลทางการเกษตรเช่น รถแทรกเตอร์ เพื่อเพิ่มการผลิตในภาคเกษตรกรรมและการเพาะปลูกใน จ.สุลาเวสีตะวันตก ซึ่ง รมว. AMRAN เห็นว่าอุปโภคบริโภคทางอาหารใน จ. สุลาเวสีตะวันตกมีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อตอบสนองความต้องการอาหารที่จะเพิ่มขึ้นโดยคาดว่าจะมี ประชากรเข้ามาอาศัยในเมืองหลวงแห่งใหม่สูงถึง 1 – 2 ล้านคน นอกจากนี้ จ.สุลาเวสีตะวันตก ยังเป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์ที่มีผลผลิตทางการเกษตรที่หลากหลายและมีคุณภาพ รวมทั้งเป็นประตูสู่อินโดนีเซียตะวันออก

ในขณะเดียวกัน นาย Zudan กล่าวขอบคุณ รมว. Amran สำหรับความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาภาคเกษตรกรรมและเพิ่มรายได้ของเกษตรกรใน จ.สุลาเวสีตะวันตก ซึ่งรัฐบาลส่วนภูมิภาคจะจัดการประชุมร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อหารือด้านเทคนิคในการแจกเมล็ดพันธุ์ข้าว ข้าวโพด กาแฟ และโกโก้ รวมทั้งจะเร่งดำเนินการตามข้อสั่งการของ รมว. Amran ในการจัดหาพื้นที่เพาะปลูกอาหารแห่งใหม่เพิ่ม 3 ล้านเฮกตาร์ทันที ในโอกาสเดียวกัน รมว. เกษตร ได้กล่าวชื่นชมผลงานของนาย Zudan ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคเกษตร ซึ่งมีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของ จ.สุลาเวสีตะวันตก

ที่มา: กระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย วันที่ 15 พฤษภาคม 2567

กระทรวงเกษตรติดตามโครงการฟื้นฟูและเพิ่มผลผลิตปาล์มน้ำมันอย่างต่อเนื่อง

เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2567 กระทรวงเกษตรโดยกรมพืชเศรษฐกิจ จัดกิจกรรม “การประเมินทางด้านกายภาพการจัดการสวนปาล์มน้ำมัน” โครงการฟื้นฟูปาล์มน้ำมันสำหรับเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมัน (PSR) ในพื้นที่ทางตะวันออกของเขต Pandeglang จ.บันเติน การดำเนิน กิจกรรมนี้เป็นไปตามทิศทางของ นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ที่ตั้งเป้าหมายในการส่งเสริมและเพิ่มการผลิตปาล์มน้ำมันอย่างต่อเนื่อง นาย Andi Nur Alam Syah อธิบดีกรมพืชเศรษฐกิจ อธิบายว่าการประเมินทางด้านกายภาพการจัดการสวนปาล์มน้ำมันเป็นหนึ่งในวิธีการติดตามและรับรองว่าการพัฒนาสวนปาล์มน้ำมันผ่านกิจกรรม สำหรับโครงการฟื้นฟูปาล์มน้ำมันที่กำลังดำเนินการนั้น เป็นไปตามหนังสือเวียนเลขที่ 168/ SE/KB.410/E/ O2/2024 รวมทั้งเพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับหัวหน้าสำนักงานที่รับผิดชอบพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันในจังหวัดและเขต/เมือง ในการประเมินทางด้านกายภาพในการฟื้นฟูปาล์มน้ำมันของเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมัน โดยใช้เงินทุนจากสำนักงานจัดการกองทุนสวนปาล์มน้ำมันแห่งอินโดนีเซีย (BPDPKS)

นาย Andi เน้นย้ำว่าการประเมินทางด้านกายภาพของการจัดการสวนปาล์มนี้มีวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ใช้เป็นแนวทางที่ปรับให้เหมาะสมกับด้านเทคนิคของการปลูกปาล์มน้ำมันที่ดี เพื่อเพิ่มผลผลิตของต้นปาล์มน้ำมันให้เป็นไปตามที่คาดหวัง ขณะเดียวกันนาย Ardi Praptono ผู้อำนวยการฝ่ายสวนปาล์มน้ำมันและปาล์มชนิดต่างๆ เปิดเผยมว่า กิจกรรมครั้งนี้จะดำเนินการเป็นขั้นตอน เริ่มจากส่วนกลางไปสู่ระดับท้องถิ่นโดยใช้กองทุนของ BPDPKS และเชิญชวนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับโครงการฟื้นฟูปาล์มน้ำมันให้ร่วมกันตระหนักถึงความมุ่งมั่นในการส่งเสริมและเพิ่มผลผลิตของสวนปาล์มน้ำมัน ซึ่งจะช่วยเพิ่มสวัสดิการให้กับเกษตรกรชาวสวนปาล์มน้ำมันในที่สุด โดยหวังว่าทุกขั้นตอนที่อยู่ระหว่างดำเนินการโครงการฟื้นฟูปาล์มน้ำมันสำหรับเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมันรวมถึงกิจกรรมการประเมินทางด้านกายภาพของการจัดการสวนปาล์มน้ำมันในครั้งนี้จะเกิดประโยชน์แก่ชุมชนผู้ปลูกปาล์มน้ำมันระดับชาติ รวมถึงชาวสวนปาล์มน้ำมันด้วย

ที่มา: กรมพืชเศรษฐกิจ วันที่ 15 พฤษภาคม 2567

อินโดนีเซียตั้งหน่วยเฉพาะกิจ PMO 724 มุ่งแชมป์ด้านจัดการกุ้งล็อบสเตอร์

เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2567 นาย Sakti Wahyu Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) เปิดเผยว่า KKP ได้จัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจ (Project Management Office: PMO) หรือ PMO 724 เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงแนวทางการกำกับดูแลกุ้งล็อบสเตอร์ในอินโดนีเซีย ตามกฎกระทรวง เลขที่ 7 ปี 2024 ว่าด้วยการจัดการกุ้งล็อบสเตอร์ (Panulirus spp.) ปูม้า (Scylla spp.) และปูม้า (Portunusspp.) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินการตามกฎกระทรวงฉบับนี้ เสริมสร้างการพัฒนาเพาะเลี้ยงกุ้งล็อบสเตอร์อย่างยั่งยืน รวมถึงมีมาตรการต่อต้านการลักลอบขนตัวอ่อนกุ้งล็อบสเตอร์ (Clear Lobster Seed: BBL) ที่จำเป็นต้องมีการบังคับใช้อย่างเข้มงวด หน่วยงานเฉพาะกิจ PMO 724 ประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ ของ KKP ที่ได้รับมอบหมายให้เร่งดำเนินการเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในการจัดการกุ้งล็อบสเตอร์ซึ่งรวมถึงการปรับปรุงแนวทางและวิธีปฏิบัติในการจับกุ้งการเพาะเลี้ยง การพัฒนาคุณภาพ กฎระเบียบการค้า และการติดตามการลักลอบขน BBL อย่างพิถีพิถันและมุ่งเน้นสร้างความร่วมมือที่แข็งแกร่งกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย รวมถึงหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย เช่น กองทัพเรืออินโดนีเซีย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และสำนักงานอัยการ เพื่อเสริมสร้างการกำกับดูแลในการจัดการลักลอบขน BBL

หน่วยเฉพาะกิจ PMO 724 มุ่งเน้นการสร้างระบบนิเวศการเลี้ยงกุ้งล็อบสเตอร์ที่แข็งแกร่งโดยดึงดูดการลงทุนและนำเทคโนโลยีการเลี้ยงกุ้งล็อบสเตอร์จากประเทศที่มีความเชี่ยวชาญมาใช้รวมทั้งก่อตั้งชุมชนประมงเลี้ยงกุ้งล็อบสเตอร์เพื่อยกระดับคุณภาพและเพิ่มความสามารถของชาวประมงท้องถิ่น สมว. Trenggono ตั้งเป้าให้อินโดนีเซียเป็นแชมป์ในด้านการจัดการกุ้งล็อบสเตอร์และมีมาตรการส่งเสริมความโปร่งใสของการกำกับดูแลกุ้งล็อบสเตอร์ โดยการเผยแพร่สารสนเทศและข้อมูลที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกุ้งล็อบสเตอร์ผ่านหน่วยเฉพาะกิจ PMO 724 เช่น รายได้ของรัฐที่ไม่ใช่ภาษี (PNBP) จากกิจกรรมการค้า BBL ในต่างประเทศ ไปจนถึงสถิติการจับ BBL ที่พิถีพิถัน

ขณะเดียวกัน Dr. Rudy Heriyanto Adi Nugroho เลขาธิการ KKP และรักษาการประธานหน่วยเฉพาะกิจ PMO 724 ยืนยันถึงความมุ่งมั่นในการเปลี่ยนแปลงแนวทางการกำกับดูแลกุ้งล็อบสเตอร์ โดยเฉพาะการเสริมสร้างมาตรการต่อต้านการลักลอบขน BBL ทั้งนี้ การจัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจ PMO 724 เป็นเพียงจุดเริ่มต้น โดยมีแผนจะจัดตั้งคณะทำงานที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบขน BBL อย่างพิถีพิถัน โดยได้รับการสนับสนุนจากกฎระเบียบประธาธิบดีที่กำลังจะจัดทำขึ้นเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการดำเนินการต่อไป

ที่มา: ข่าวประชาสัมพันธ์กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 15 พฤษภาคม 2567

KKP ริเริ่มโครงการ VOGA เร่งพัฒนาบุคลากรด้านประมงในอาเซียน

เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2567 นาย I Nyoman Radiarta หัวหน้าหน่วยงานส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทางทะเลและประมง (Marine and Fisheries Human Resources Development and Extension Agency: BPPSDM KP) กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) ในฐานะหัวหน้าคณะผู้แทนอินโดนีเซีย เข้าร่วมการประชุมสภาศูนย์พัฒนาประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (SEAFDEC) ครั้งที่ 56 ณ เมืองเตย์เกย์เตย์ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ โดยได้นำเสนอแผนงานต่อที่ประชุมว่า KKP ได้ริเริ่มโครงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรในภูมิภาคผ่านทาง Vocational Goes to Actors (VOGA) ในขอบเขตที่กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้านการประมงในประเทศอาเซียนมีการเชื่อมโยงกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการประมงในภูมิภาค ทั้งบริษัทประมงและมหาวิทยาลัย

นาย Nyoman อธิบายว่า การพัฒนาศักยภาพบุคลากรผ่านโครงการ VOGA ในภูมิภาคอาเซียนนั้นรวมถึงความร่วมมือผ่านการพัฒนาและการจัดหลักสูตรอาชีพศึกษาที่ภูมิภาคเพื่อให้แน่ใจว่าสอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และเป้าหมายด้านความยั่งยืนนอกจากนี้ การเพิ่มขีดความสามารถของผู้ฝึกสอน (Training of Trainers: ToT) ยังดำเนินการโดยการฝึกอบรมและการพัฒนาทางวิชาชีพสำหรับนักการศึกษา (Educators) และผู้ฝึกสอนสายอาชีพ (Vocational trainers) เพื่อพัฒนากิจกรรมสอน และความรู้ในอุตสาหกรรม

KKP มุ่งมั่นที่จะสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจสีน้ำเงินผ่านโครงการสำคัญทั้ง 5 คือ การขยายพื้นที่อนุรักษ์ทางทะเล การจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง การพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำการติดตามและควบคุมพื้นที่ชายฝั่งและหมู่เกาะขนาดเล็ก ตลอดจนการแก้ปัญหาขยะพลาสติกในทะเล โดยการมีส่วนร่วมของชาวประมงหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชายฝั่งทะเล ดังนั้น เพื่อสนับสนุนโครงการดังกล่าว หน่วยงาน BPPSDM KP ได้จัดตั้งโครงการเชิงกลยุทธ์ขึ้นได้แก่ Vocational Goes to Actors (VOGA) และ หมู่บ้านประมงอัจฉริยะ (Smart Fisheries Village: SFV) ซึ่งการพัฒนาทั้งสองโครงการสามารถดำเนินการได้ รวมถึงผ่านทางชั้นเรียน/โครงการ/มหาวิทยาลัย/ทุนการศึกษาระหว่างหน่วยงานการศึกษาที่อยู่ในขอบเขตของ KKP และสถาบันการศึกษาในประเทศสมาชิก SEAFDEC ทั้งนี้ SEAFDEC เป็นองค์กรระหว่างรัฐบาลที่ก่อตั้งโดยญี่ปุ่น สิงคโปร์ และไทย เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2510 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการพัฒนาประมงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สมาชิก SEAFDEC คือประเทศสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) และญี่ปุ่น

ที่มา: ข่าวประชาสัมพันธ์กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 19 พฤษภาคม 2567

อินโดนีเซียและเวียดนามร่วมกันพัฒนาความร่วมมือ ด้านเทคโนโลยีพื้นที่ชุ่มน้ำ

เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2567 นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีกระทรวงเกษตรแห่งอินโดนีเซีย เดินทางเยือนเวียดนามเพื่อหารือทวิภาคีกับ นาย Le Minh Hoan รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและการพัฒนาชนบทของเวียดนาม (MARD) โดยทั้งสองฝ่ายเห็นชอบในการร่วมพัฒนาการปลูกข้าวในพื้นที่ชุ่มน้ำ โดยเฉพาะพันธุ์ข้าวที่สามารถปลูกในพื้นที่ชุ่มน้ำที่ให้ผลผลิตสูง ตลอดจนการใช้เครื่องจักรและเทคโนโลยีการกำพาร์มที่แม่นยำเพื่อเพิ่มผลผลิตและดัชนีการปลูกข้าวในพื้นที่ชุ่มน้ำนอกจากนี้ อินโดนีเซียและเวียดนามเห็นพ้องต้องกันที่จะพัฒนาระบบการเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและเกษตรกรรมแบบยั่งยืน

ร.มว. Amran กล่าวถึงความจำเป็นในการเสริมสร้างความเข้มแข็ง ความร่วมมือทางการเกษตรระหว่างอินโดนีเซียและเวียดนามผ่านบันทึกความเข้าใจในภาคเกษตรกรรมเพื่อริเริ่มการจัดตั้งคณะทำงานด้านการเกษตร (Joint Agricultural Working Group) อินโดนีเซียต้องการสนับสนุนโครงการลำดับความสำคัญทางการเกษตร เพื่อคาดการณ์วิกฤตโลกในปัจจุบัน และเอาชนะความเป็นไปได้ที่จะเกิดภัยแล้งและอุทกภัยอย่างรุนแรงในภูมิภาคต่างๆ รัฐบาลอินโดนีเซียได้ดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมในระยะสั้นเพื่อเพิ่มดัชนีการปลูกและการผลิตข้าวของประเทศ โดยการขยายพื้นที่เพาะปลูกผ่านโครงการเพิ่มประสิทธิภาพพื้นที่ป่าพรุ ซึ่งเป็นระบบเกษตรผสมผสานในพื้นที่ราบลุ่ม และเพิ่มดัชนีการปลูกโดยการปรับปรุงพื้นที่ชุ่มน้ำเพื่อปลูกข้าวปีละ 2-3 ครั้ง

สำหรับโครงการลำดับความสำคัญของอินโดนีเซีย ร.มว. AMRAN หวังว่าจะได้รับความร่วมมืออย่างเต็มที่จากรัฐบาลเวียดนามในการส่งเสริมการพัฒนาเครื่องจักรกลการเกษตรที่ทันสมัย เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบการจัดการชลประทานทางการเกษตร การประยุกต์ใช้เครื่องจักรกลดิจิทัลในการทำเกษตร รวมถึงการอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงทางการตลาด ในโอกาสนี้ ร.มว. LE MINH HOAN กล่าวขอรับการสนับสนุนในการนำเข้าผลไม้จากอินโดนีเซีย โดยเฉพาะสละบาหลี่ ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากจากชาวเวียดนาม และมีโอกาสทางการตลาดสูงมาก ปัจจุบันราคาสละบาหลี่จากอินโดนีเซียในเวียดนามอยู่ที่ 250,000 ดองเวียดนาม/กิโลกรัม (ประมาณ 157,000 รูเปียห์/กิโลกรัม)

ในช่วงท้ายของการประชุม ร.มว. กระทรวงเกษตรทั้งสองประเทศ ได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (MoU) และเห็นพ้องที่จะจัดตั้งคณะทำงานด้านการเกษตร (Working Group on Agriculture) ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ด้านเทคนิคจากทั้งสองประเทศ เพื่อระบุแผนปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรมเพื่อการพัฒนาการเกษตรที่เป็นประโยชน์ต่อทั้งสองประเทศและหารือประเด็นต่างๆ อุปสรรคในการเข้าถึงตลาดสินค้าเกษตร และการระดมการลงทุนทางการเกษตรในทั้งสองประเทศ

ที่มา: กระทรวงเกษตร อินโดนีเซีย วันที่ 19 พฤษภาคม 2567

กระทรวงการค้าผ่อนคลายนโยบายด้านเทคนิคการอนุญาตนำเข้าสินค้าบางชนิด

เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2567 กระทรวงการค้าจัดงานแถลงข่าวเกี่ยวกับ “กฎกระทรวงการค้า ฉบับที่ 8 ปี 2024” โดยนาย Budi Santoso อธิบดีกรมการค้าต่างประเทศ กล่าวว่า การผ่อนคลายนโยบายการนำเข้าผ่านกฎกระทรวงการค้าฉบับที่ 8 ปี 2024 ว่าด้วยนโยบายและกฎระเบียบการนำเข้ามีเป้าหมายเพื่อเอาชนะอุปสรรคในการกระจายวัตถุดิบเนื่องจากความจำเป็นในการพิจารณาเทคนิคซึ่งเป็นหนึ่งในข้อกำหนดการอนุญาตนำเข้าสินค้าบางชนิดที่เสนอโดยกระทรวงอุตสาหกรรม ต่อมาได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมรวมอยู่ในกฎกระทรวงการค้า ฉบับที่ 36 ปี 2023 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2567 ส่งผลให้มีการสะสมของตู้คอนเทนเนอร์ที่ท่าเรือหลักหลายแห่ง เช่น ท่าเรือ Tanjung Priok กรุงจาการ์ตา ท่าเรือ Tanjung Perak เมืองสุราบายา จ.ชวา ตะวันออก และท่าเรือ Tanjung Emas เมืองเซอมารัง จ.ชวากลาง

ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว กระทรวงการค้าได้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงการค้า ฉบับที่ 36 ปี 2023 เพื่อผ่อนคลายนโยบายการนำเข้าผ่านกฎกระทรวงการค้า ฉบับที่ 8 ปี 2024 ตามคำแนะนำของประธานาธิบดี Joko Widodo โดยไม่จำเป็นต้องมีข้อกำหนดทางเทคนิคเพิ่มเติมในกระบวนการออกใบอนุญาตนำเข้า เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาการสะสมของตู้คอนเทนเนอร์ได้ด้วยกฎกระทรวงฉบับใหม่ การนำเข้าสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ยาแผนโบราณและอาหารเสริมเพื่อสุขภาพ เครื่องสำอางและของใช้ในครัวเรือน รองเท้า เครื่องแต่งกาย และอุปกรณ์เสริมเครื่องแต่งกาย รวมทั้งกระเป๋าลูกโป่งและวาล์ว (Valve) ไม่จำเป็นต้องมีข้อกำหนดทางเทคนิคเพิ่มเติมอีกต่อไปอย่างไรก็ตาม กฎกระทรวงฉบับใหม่นี้จะไม่รวมสินค้าโภคภัณฑ์ที่มีรหัส HS บางอย่าง นอกจากนี้ การนำเข้าสินค้าเสริม ตลอดจนสินค้าเพื่อการทดสอบตลาดและวัตถุประสงค์หลังการขายไม่ต้องการควบคุมด้านเทคนิคเพิ่มเติมจากกระทรวงอุตสาหกรรม ตามกฎกระทรวงการค้าหมายเลข 20 ปี 2021 คู่ไปกับหมายเลข 25 ปี 2022 ต่อไป

ที่มา: ข่าว ANTARA วันที่ 19 พฤษภาคม 2567

เกษตรกรบางส่วนเข้าร่วมโครงการรับซื้อข้าวของ BULOG

เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2567 นาย Bayu Krisnamurti ผู้อำนวยการหน่วยงาน BULOG เปิดเผยระหว่างการประชุมโรงสีข้าวสมัยใหม่ (Modern Rice Milling Plant: MRRP) ที่เมืองการางัง จ.ชวาตะวันตกว่า ตั้งเป้าดูดซับข้าวของเกษตรกรจำนวน 600,000 ตัน ภายในสิ้นเดือนพฤษภาคม 2567 ปัจจุบัน BULOG ดูดซับข้าวอยู่ที่ 535,000 ตันข้าว ทำให้เสียภาษีศุลกากรของรัฐบาล (CBP) ในคลัง BULOG จะมีข้าวประมาณ 1.85 ล้านตัน ทั้งนี้ การดูดซับดังกล่าวมีทั้งที่ส่งมอบจากเกษตรกรโดยตรงและจากโรงสีข้าวตั้งแต่เริ่มการเก็บเกี่ยว โดยคาดว่าฤดูเก็บเกี่ยวในฤดูปลูกแรก 2566/2567 จะสิ้นสุดในอีกประมาณ 2 - 4 สัปดาห์ข้างหน้า ขึ้นอยู่กับพื้นที่เพาะปลูก

ในขณะเดียวกัน นาย Bayu ยอมรับว่าโครงการรับซื้อข้าวจากเกษตรกร (Rice Grain pick-up program) ที่เริ่มดำเนินการเมื่อเดือนเมษายน 2567 ที่ผ่านมา เพื่อเร่งการดูดซับข้าวของเกษตรกรโดยตรงจากศูนย์การผลิต ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากเกษตรกรไม่ให้ความสนใจ ดังนั้นปริมาณข้าวที่รับซื้อจึงมีค่อนข้างน้อย ทั้งนี้ เกษตรกรต้องการขายผลผลิตให้กับผู้ค้าท้องถิ่น (Collectors) หรือโรงสี (Millers) ที่ตนเองเป็นสมาชิกมากกว่าที่จะส่งมอบโดยตรงให้กับหน่วยงาน BULOG แล้วรวบรวมผลผลิตจากเกษตรกรส่งให้โรงสีข้าวของ BULOG อย่างไรก็ตาม BULOG จะยังคงดำเนินโครงการรับซื้อข้าวต่อไป

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 20 พฤษภาคม 2567

รัฐบาลเลื่อนการดำเนินการตามพันธกรณีการรับรองฮาลาลสำหรับ MSMEs ถึงปี 2569

เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2567 นาย Airlangga Hartarto รัฐมนตรีประสานงานด้านเศรษฐกิจ กล่าวหลังการประชุมร่วมกับประธานาธิบดี Joko Widodo และคณะรัฐมนตรี ณ ทำเนียบรัฐบาลกรุงจาการ์ว่า รัฐบาลตัดสินใจเลื่อนการดำเนินการตามพันธกรณีการรับรองฮาลาลภาคบังคับสำหรับวิสาหกิจรายย่อย ขนาดย่อม และขนาดกลาง (Micro, Small and Medium Enterprises: MSMEs) จากเดือนตุลาคม 2567 เป็นเดือนตุลาคม 2569 ในขณะที่พันธกรณีการรับรองฮาลาลภาคบังคับสำหรับธุรกิจขนาดใหญ่ (Large Scale Businesses) ยังคงมีผลบังคับใช้ในวันที่ 17 ตุลาคม 2567 ตามเดิม ซึ่งประธานาธิบดี Jokowi จะออกข้อบังคับประธานาธิบดี (Presidential Regulation: Pepres) เพื่อควบคุมการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

ขณะที่ นาย Teten Masduki รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสหกรณ์และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Minister of Cooperatives and Small and Medium Enterprises: Menkop UKM) กล่าวว่า การบังคับใช้ตามพันธกรณีการรับรองฮาลาลภาคบังคับสำหรับ MSMEs ถูกเลื่อนออกไปก่อน เนื่องจากไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้จนถึงเดือนตุลาคมจนถึงขณะนี้ รัฐบาลโดยหน่วยงานรับรองผลิตภัณฑ์ฮาลาลของอินโดนีเซีย (The Halal Product Assurance Organizing Agency: BPJPH) ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงกิจการศาสนา (Ministry of Religious Affairs: MORA) ได้ให้การรับรอง MSMEs ในอินโดนีเซียเพียง 44.4 ล้านราย ซึ่งหมายความว่ายังมี MSMEs อีกกว่า 15.4 ล้านรายที่ยังไม่ได้รับการรับรองหากพันธกรณีการรับรองฮาลาลภาคบังคับกำหนดให้มีผลบังคับใช้ในเดือนตุลาคม 2567 ทาง BPJPH จะต้องออกใบรับรองฮาลาล 102,000 ใบ/วัน ซึ่งเกินขีดความสามารถในการดำเนินงานของ BPJPH ซึ่งปัจจุบันสามารถดำเนินการเฉลี่ยอยู่ที่ 2,678 ใบ/วัน เท่านั้น

สมว. Teten กล่าวต่อไปว่า การเลื่อนการดำเนินการตามพันธกรณีการรับรองฮาลาลภาคบังคับออกไปจนถึงเดือนตุลาคม 2569 เป็นเรื่องที่เหมาะสม เพราะเหลือเวลาอีกเพียง 150 วันเท่านั้นหากนโยบายดังกล่าวยังคงมีผลบังคับใช้ในปี นี้ MSMEs จะมีข้อกังวลเกี่ยวกับกฎหมายเนื่องจากผลิตภัณฑ์ของตนยังไม่ได้ได้รับการรับรอง ดังนั้น การเลื่อนการดำเนินการจึงเป็นรูปแบบหนึ่งในการสนับสนุนของรัฐบาลต่อความพยายามของประชาชน เพื่อปกป้อง MSMEs ไม่สามารถดำเนินการตามกฎหมายที่จะบังคับใช้ได้ นอกจากนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงความล่าช้าในการรับรองฮาลาลที่อาจเกิดขึ้นอีก รัฐบาลจะพิจารณาลดความซับซ้อนของขั้นตอนและด้านเทคนิคอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ การให้เงินอุดหนุนและเพิ่มงบประมาณสำหรับโครงการรับรองฮาลาลฟรี

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 15 พฤษภาคม 2567

กระทรวงเกษตรร่วมสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพิ่มผลผลิตเนื้อสัตว์เคี้ยวเอื้อง

เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2567 กระทรวงเกษตร โดยกรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ร่วมกับสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี จัดการประชุมติดตามและประเมินผล (Monitoring and Evaluation: Monev) การเพิ่มผลผลิตเนื้อสัตว์เคี้ยวเอื้อง ณ ศูนย์ผสมเทียมเล็มบัง (BIB) จ.ชวาตะวันตก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในการบรรลุเป้าหมายของแผนพัฒนาระยะกลางแห่งชาติ (National Medium Term Development Plan: RPJMN) ปี 2563-2567 ครอบคลุมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสุขภาพ โดยมุ่งเน้นการพึ่งพาตนเองด้านเนื้อสัตว์แห่งชาติภายในปี 2569 สำหรับการผลิตเนื้อสัตว์ จำนวน 4 - 4.6 ล้านตัน ซึ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับอินโดนีเซีย เนื่องจากการพึ่งพาตนเองด้านเนื้อสัตว์จะช่วยสร้างความมั่นใจได้ถึงความพร้อมในการจัดหาเนื้อสัตว์ที่มั่นคงภายในประเทศ ลดการพึ่งพาการนำเข้าที่อาจได้รับผลกระทบจากความผันผวนของราคา และการรับประกันความพร้อมของเนื้อสัตว์ที่สามารถพัฒนาสวัสดิการของสังคมโดยรวมได้ การประชุมในครั้งนี้มีตัวแทนจากสำนักงานประธานาธิบดี สำนักเลขาธิการประธานาธิบดี สำนักงานวางแผนการพัฒนาแห่งชาติ สำนักงานอาหารแห่งชาติ และผู้เพาะพันธุ์สัตว์ เข้าร่วมด้วย

นาง Puji Wisudya ผู้แทนจากสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ให้ความเห็นว่า ขณะนี้การผลิตเนื้อวัวของอินโดนีเซียยังไม่เพียงพอและการนำเข้าเป็นทางเลือกหนึ่ง ซึ่งวัตถุประสงค์ของการติดตามและประเมินผล คือการแก้ปัญหาที่ผู้เพาะพันธุ์กำลังเผชิญและสิ่งที่รัฐบาลสามารถสนับสนุนได้ พร้อมหาแนวทางการแก้ไขเพื่อเพิ่มการผลิตปศุสัตว์ โดยอุปสรรคที่ผู้เพาะพันธุ์สัตว์กำลังเผชิญ ได้แก่ การเลี้ยง การผสมพันธุ์ การให้อาหาร การขาดพื้นที่สำหรับอาหารสัตว์ การตลาด และการขาดแคลนเยาวชนเกษตรกรรุ่นใหม่ด้านปศุสัตว์ ด้วยกิจกรรม Monev ดังกล่าวหวังว่าจะสามารถบรรลุเป้าหมายการพึ่งพาตนเองด้านเนื้อสัตว์แห่งชาติได้ภายในปี 2569 ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดได้รับการคาดหวังให้มีบทบาทอย่างแข็งขันในการเพิ่มการผลิตปศุสัตว์ โดยการสนับสนุนจากโครงการต่างๆ ของรัฐบาล รวมถึงการให้บริการด้านสินเชื่อธุรกิจเพื่อประชาชน (KUR) และกิจกรรมการผสมเทียม ด้วยความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างรัฐบาล ผู้เพาะพันธุ์สัตว์ และสถาบันที่เกี่ยวข้อง อินโดนีเซียมีความคาดหวังในแง่บวกว่าจะสามารถบรรลุความพอเพียงด้านการผลิตเนื้อสัตว์ และปรับปรุงสวัสดิการโดยรวมของผู้เพาะพันธุ์สัตว์ได้

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กระทรวงเกษตร
วันที่ 21 พฤษภาคม 2567

KKP เริ่มทดสอบนโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตา การทำประมง (PIT) เดือนมิถุนายน 2567

เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2567 นาย Muhammad Abdi Suhufan ผู้ช่วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง (KKP) แถลงหลังการประชุมเตรียมการทดสอบนโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง (Quota Based Fishing Zone Policy: PIT) ว่าการทดสอบ PIT อย่างเป็นทางการจะดำเนินการในโซน 3 ของเขตการจัดการประมง 718 (WPPNRI 718) ซึ่งครอบคลุมพื้นที่น่านน้ำทะเลอาลู ทะเลอาราฟูรา และทะเลติมอร์ตะวันออก เริ่มตั้งแต่วันที่ 3 มิถุนายน 2567 เป็นระยะเวลา 3 เดือน อย่างไรก็ตาม หากไม่ประสบผลสำเร็จภายใน 3 เดือน ระยะเวลาดังกล่าวจะขยายออกไปเป็น 6 เดือน

นอกจากนี้ นาย Abdi ระบุว่า มีท่าเรือประมงนำร่อง 4 แห่งใน จ.มาลุกูที่เข้าร่วมในการทดสอบ PIT ดังนี้

- 1) ท่าเรือประมง Nusantara Tual (Pelabuhan Perikanan Nusantara Tual: PPN Tual)
- 2) ท่าเรือประมง Tual (Pelabuhan Perikanan: PP Tual)
- 3) ท่าเรือประมงเบนจินา (Pelabuhan Perikanan Benjina: PP Benjina) หมู่เกาะ Aru และ
- 4) ท่าเรือประมงชายฝั่งโดโบ (Pelabuhan Perikanan Pantial: PPP Dobo)

ทั้งนี้ ท่าเรือประมงลำดับที่ 2 - 3 เป็นของเอกชนได้แก่ PP Tual เป็นของบริษัท PT Samudera Indonesia Sejahtera (PT SIS) และ PP Benjina เป็นของบริษัท PT Industri Perikanan Arafura (PT IPA) ซึ่งในระยะเริ่มแรกจะมีการติดตามเรือประมงที่ขึ้นทะเบียน จำนวน 213 ลำ ประกอบด้วยเรือประมงจากเขตปาดัง จ.ชวากลาง จำนวน 122 ลำ และ 91 ลำจากเขตการังซอง และเขตอินDRAMAY จ.ชวาตะวันตก

อย่างไรก็ตาม การทดสอบ PIT จะยังไม่มีการจัดสรรโควตา แต่จะมุ่งเน้นการเชื่อมโยงธุรกิจต้นน้ำ-ปลายน้ำ ตลอดจนการปรับเปลี่ยนเอกสารใบอนุญาตเรือประมงรวมถึงใบอนุญาตทำการประมงนอกพื้นที่ 12 ไมล์ทะเล (22 กิโลเมตร) นอกจากนี้ การปฏิบัติตามภาระผูกพันในการติดตั้งระบบการนำทางด้วยดาวเทียม (GPS) และระบบติดตามเรือจะเริ่มทยอยได้รับการสนับสนุนเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามกฎระเบียบก่อนหน้านี้ นาย Budi Sulistiyo อธิบดีกรมเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันผลิตภัณฑ์ทางทะเลและประมง (PDSPKP) กล่าวว่า PDSPKP กำลังดำเนินการทดสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำให้เป็นไปตามมาตรฐาน โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนการจับสัตว์น้ำ การขนส่งหรือ การขนถ่ายสัตว์น้ำ การดูแลรักษาสัตว์น้ำหลังการจับ ขั้นตอนการตรวจสอบสัตว์น้ำ ตลอดจนการบันทึกและการรายงาน

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 27 พฤษภาคม 2567